

Har Ord om denne, naar den ærede Formand har gjort Thinget bekjendt med den.

Formanden: Det Forslag til en motiveret Dagsorden, som jeg nu har modtaget, og som er fremsat af følgende Medlemmer: Ogenbøll, Haffner, S. C. Nielsen, Drefing, Critsen, Luell, Raben og Schlegel, lyder saaledes.

„I det Landstinget annoder Justitsministeren om at tage det hele Spørgsmaal om den gifte Kvindes formueretlige Stilling under Overveielse og eventuelt derom fremsatte Lovforslag, gaar man over til Dagsordenen“.

Det er dette Forslag, som nu foreligger, og hvorom altsaa Forhandlingen foreløbig ene skulde dreie sig. Jeg haaber, at man da saa meget som muligt vil undgaa at komme ind paa Lovforslagets Realitet; den er jo i Virkeligheden ogsaa i Forveien saa gjennemdiskuteret her, som man kan forlange. — Jeg giver Ordet til Ordføreren for Forslagsstillerne.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Ogenbøll): Med Hensyn til den Dagsorden, vi have foreslaet, vil jeg tillade mig at bemærke, at den høitærede Justitsminister tidligere under denne Sags Forhandling har udtalt, at vor Lovgivning angaaende Formuefællesskabet mellem Ægtefæller trænger til Forandring og Forbedring i flere Henseender, men han tilspøede i den Henseende — det var i Folkethinget — at han havde været optaget af andre Lovarbejder og derfor ikke havde kunnet tage fat paa denne Sag, og endvidere tilspøede den høitærede Justitsminister, at den offentlige Mening endnu ikke med tilstrækkelig Fylbigheid havde yttret sig angaaende dette Forhold. Hvad nu det Sidste angaar, tror jeg, at man rolig kan sige, at den offentlige Mening er tilstrækkelig oppe, men derimod maa jeg hvad de andre Udtalelser af den høitærede Minister angaar, navnlig at han for Tiden var eller tidligere havde været optaget af andre Lovarbejder, endelig bede, at denne Dagsorden ikke i fjerneste Maade betragtes som nogen Slags Presjon overfor den høitærede Minister, men at han staar aldeles frit i den Henseende. Det er kun en Anmodning til den høitærede Minister i Henhold til hans egne Udtalelser, at vor Ægtefællsloggivning trænger til Forandring og Forbedring, det er en Anmodning til den høitærede Minister, naar hans Tid og Leilighed maatte falde, da at tage denne Sag under Overveielse og se, hvad der er at gjøre derved.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal, idet jeg holder mig den ærede Formands Bemærkninger efterrettelige, indtil videre indskrænke mig til at udtale mig angaaende den foreslaede

Dagsorden og ikke tale om Sagens Realitet, forinden jeg ser, hvad Skjebne Dagsordenen vil faae. Med Hensyn til den foreslaede Dagsorden skal jeg først gjøre den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig at være en meget betænkelig og uheldig Vej at gaa at slaa Sagen ihjel ved at vedtage en Dagsorden af den Natur; det er jo nemlig klart, og derom kan ingen Tvivl være, at Meningen med den omtalte Dagsorden er at slaa Loven ihjel. Jeg finder nu, at det er en Praxis, som det høie Thing maa have megen Betænkelighed ved at komme ind paa, saaledes at benytte en enefte Behandling af et Lovforslag til at komme tilbage til Sagen selv og de Resultater, der ere vundne ved de tidligere Behandlinger af den. Jeg tror, at det er en Praxis, som vilde virke meget skadeligt og hæmmende paa Forhandlingen her i Rigsdagen og mellem Thingene indbyrdes, hvis det skulde blive almindeligt, at man ved enefte Behandling af Lovforslag greb tilbage og tog Spørgsmaalet om hele Sagen i dens Almindelighed op igjen istedetfor at holde sig til det Anliggende, som foranlediger den enefte Behandling, og det Anliggende, som her foranlediger denne enefte Behandling, er jo kun et ganske ubetydeligt Ændringsforslag, hvis Vedtagelse ikke kan være forbunden med nogen Betænkelighed fra nogen Side. Det forekommer mig derfor, at Forhandlingen kan dreie sig om, hvorvidt man vil vedtage eller ikke vedtage dette Ændringsforslag; men den Omstændighed, at Loven er bleven ændret ved dette Forslag i det andet Thing, kan ikke give nogen legitim Grund til at gjenoptage Spørgsmaalet om Loven i sin Helhed; det Spørgsmaal har været Gjenstand for Behandling i denne Sal, det har været Gjenstand for en Diskussion, hvorunder Lovens Modstandere have haft al den Leilighed vor Forretningsorden giver, til at modarbejde Loven og al den Leilighed til at gjøre deres afvigende Anskuelser gjældende, som de kunne ønske. Ved Lovens 3die Behandling have de ligget under, Loven blev vedtagen mod deres Opposition, og nu siger jeg, at det vilde være efter min Mening et uheldigt og betænkeligt Præcedens, dersom dette Thing nu vilde give Signalet til en Fremgangsmaade, der kunde blive høist fordervelig for Forhandlingen her paa Rigsdagen, nemlig den at benytte en enefte Behandling til atter at begynde forfra paa det Hele og sætte Spørgsmaalet under Debat, ganske som om Spørgsmaalet ikke havde gennemgaaet de tre tidligere Behandlinger i Thinget. Det er ikke nogen personlig Betragtning, det er en Betragtning, jeg — om jeg maa udtrykke mig saa — mere gjør som Landstingsmand end som Minister. Men ved Siden deraf har jeg for mit Bedkommende og nærmest som Justitsminister meget betydelige Indvendinger mod det foreliggende Forslag til en motiveret Dagsorden. Hvad enten man siger det